

ПЪТЕШЕСТВИЕ БЕЗ КРАЙ

Имало едно време две чорапчета – Рони и Тони. Рони имал мечта – да полети.

В един хубав слънчев ден, когато двете чорапчета били изпрани и закачени на простора, Рони предложил на Тони:

- Хей, братле, хайде да помолим вятъра да ни помогне да полетим!
- Ох, Рони! Ти със своите безумни идеи! Никъде не ми се ходи. Виж как хубаво си стоим на слънце.
- Тони, моляя т! Ще обиколим света.

Но Тони не се съгласил, не искал и да чуе молбите на своя брат-близък. На него му харесвало да си живее в къщата и от време на време да се разхожда, когато малкото момченце го обуща на крачетата си.

Рони настоявал да осъществи мечтата си. Докато се разправяли двете чорапчета, се появил и вятърът. Рони това и чакал:

- Ветре, ветре... Чуй ме, вземи ме със себе си! Искам да полетя. Моля, моля, моля те! Вземи ме, аз съм лекичък...
- Чувам те. Стига си викал. – казал вятърът и задухал още по-силно.

Станало чудото. Рони, без много да му мисли, оставил братчето си и се втурнал да преследва мечтата си. Полетял. Птичките го мислели за един от тях. Видял морето, планините, реките. Видял дори и детски площадки, но този път отгоре, откъм небето, а не както досега от крачетата на малкото момченце. Всичко било по-красиво, по-пъстро и интересно. Но като всяко нещо и това пътешествие било към края си.

Вятърът започнал да спира и се появили тъмни облаци. Завалил ситен и студен дъжд. Рони се озола на един боровинков храст. Така се закачил, че не можел и да помръдне. Викал за помощ, но нямало кой да го чуе.

Тони си останал въщи. Много тъгувал за братчето си. Не спирал да мисли за него. Макар и трудно, взел решение да го последва. Той също помолил вятъра да го вземе.

- Моля те, ветре, заведи ме при брат ми!
- Добре. Ще те заведе в гората, където го оставих. Дано още да е там.

Тръгнал Тони да търси Рони. Стигнали до гората. Там било тъмно и студено. Нямало и следа от малкото чорапче. Тони много се притеснил, че никога повече няма да види близка си. Започнал да плаче и да вика за помощ. Чула го враната.

- Защо плачеш? – попитала тя.
- Търся братчето си. Той прилича много на мен.
- Не плачи! Качвай се на гърба ми. Ще те заведе. Знам къде е той. Но ще ми направите една услуга.
- Готов съм на всичко – казал уверено Тони.

Враната го качила на гърба си и го завела до боровинковия храст. А там наистина бил Рони - мокър, мръсен и изплашен. Той не можел да повярва, че Тони го е намерил.

- Братко, ти ли си?
- Аз съм! Не се безпокой! Сега ще те освободим от този храст.

Враната и Тони освободили Рони. Прегърнали се двете братчета.

- Липсваше ми – казал единият.
- И ти на мен. Не мога да живея без теб – казал другият.

Но враната се намесила:

- А сега искам да ми изпълните желанието. Познавам едно момиченце, което живее наблизо. То си няма никакви играчки и мечтае за чорапени куклички. Ще станете ли негови другарчета?

Рони и Тони се спогледали. Зачудили се. Не могли да откажат. Пък и идеята никак не била лоша. Щели да са заедно, да зарадват дете и да бъдат гушнати.

- Съгласни сме. Аз вече сбъднах своята мечта – да полетя. Нека сега да сбъднем и една детска мечта.

И така двете чорапчета станали чорапени кукли.

А какво се случило с тях и какви пътешествия ги очакват, ще разберете в следващата книга.

Наталия Чонева, VI ж клас